

LONE WOLF

John Grant & Joe Dever

MEČ SLUNCE

III.

Joe Dever & John Grant

MĚČ SLUNCE

Legendy o Osamělém Vlkově

kniha třetí

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2019
www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-46-5

Obsah

Smrt v krčmě.....	5
Na palubě Zeleného žezla.....	43
Ztroskotání.....	73
Uvítání v Ragadornu.....	105
Tanec.....	127
Odložená smrt.....	141
Cesta do Durenoru.....	163
Port Bax.....	203
Tarnalin.....	235
Meč Slunce.....	263
Bitva mrtvých.....	281
Kaiův návrat.....	331

Smrt v krčmě

Ozvala se rána a dveře za Osamělým Vlkem se rozletěly. Vyskočil ze židle, převrhl stůl a rozlité pivo a střepy z rozbitého skla se rozletěly do všech stran.

„Zrada!“ vykřikl s rukou na jílci meče.

Dveřmi se dovnitř nahrnuli tři muži, všichni ozbrojení lesklými šavlemi s ostrou čepelí. Každý měřil hodně přes šest stop a už jen jejich objemná těla Osamělého Vlka na okamžik zastrašila. Zasmušilé tváře mužů byly plné záhybů a vypadaly hrubě, jako pokroucené karikatury bezduchého nepřátelství. Zejména jeden z nich se škodolibě šklebil a očividně se těšil, až se krev Osamělého Vlka rozlije po špinavé podlaze krčmy.

„Ano, mladý lorde Kai,“ řekl muž, který jej předtím na toto místo vlákal. Hlas měl uhlazený a vtíravý. „Ano, mám za to, že by se to dalo nazvat zradou. Pochybuji ale, že budeš žít ještě dost dlouho na to, abys o tom někomu řekl.“

Muž se zachechtal. Nenávist Osamělého Vlka vůči němu rostla.

„Opovažujete se vyzývat lorda Kai?“ zeptal se, jak nejkliďněji dokázal. Doufal, že na jeho hlase není znát strach.

„Velmi *mladého* lorda Kai,“ poopravil jej zrádce. „Ano, myslím, že tady mí přátelé by to riziko rádi podstoupili.“

Znovu se zachechtal a Osamělý Vlk jej v duchu znovu proklel.

Mladý Kai tasil z pochvy meč, který hned zasvištěl vzduchem, a současně popadl sekeru, kterou nosil za pasem a slepě jí máchl za sebe, kde byl ještě před chvilkou krk toho zrádce. Čepel pročísla vzduch naprázdno.

Osamělého Vlka už zabíjení unavovalo. Doufal, že výprava, na které má získat pro Sommerlund'any zpět Sommerswerd, se odehraje bez zvláštních událostí. Ale teď, když překročil hranice a ocitl se v samotném Holmgardu, a navíc v době, kdy bylo povinností každé jen trochu tělesně zdatné lidské bytosti přijít na pomoc a bránit město před obléháním, se střetl s nepřáteli, kteří se netajili tím, že chtějí jeho život vyměnit za jakékoli mince či cennosti, které by mohl mít u sebe. Tohle však nebyli obyčejní přistavní pobudové, tím si byl jistý: ať už si to sami uvědomují nebo ne, musí být ve službách Temného pána Zagarny nebo jeho starého přítele Vonotara, padlého čaroděje. V tuto chvíli je nenáviděl – jako lidské bytosti připravené prodat své právoplatné dědictví – ještě víc, než kdy mohl nenávidět ty nejodpornější giaky.

Přál si, aby mohl vrátit čas do dob, kdy pocíťoval v životě nádech vzrušení jen tehdy, když si zahrál greel.

Netrpělivě odkopl převrácený stůl i židli a za zvuků úlomků skla křupajících pod nohama vykročil vstříc útočníkům.

„Pokud odejdete – hned teď,“ řekl a krátce přitom vyštěkával jednotlivá slova, „zapomenu na to. Nemám zájem na vaší smrti.“

Muž, který jej zradil, se někde za ním zachichotal. „Mladý lorde Kai,“ řekl, „sotva jsi v takové pozici, abys mohl s mými přáteli smlouvat. Jak už jsi mi řekl, v celé své pýše a nadutosti, jsi poslední z řádu Kai. Tvou smrtí Kai navěky zmizí z tváře Magnamundu.“

Všichni tři urostlí útočníci souhlasně zabručeli a začali trhaně sekat šavlemi do vzduchu před sebou.

Osamělý Vlk nasadil falešně laskavý tón.

„Zapamatujte si prosím,“ řekl zdvořile, „že ať už se vaše opovržením hodné duše po smrti dostanou kamkoli, já vás před tím čestně varuji.“

Trojice se začala dusit smíchy – smích však jako rázem ustal.

Instinkt mladíkovi zavelel, aby si rychle dřepel a naklonil tělo na jednu stranu. Zrádce hodil nůž do místa přesně mezi lopatkami Osamělého Vlka. Nůž zasvištěl vzduchem, téměř líně se otočil kolem dokola a zabodl se jednomu z banditů do krku. Obrovitý muž upustil s úžasem šavli, padl na kolena, a jak z něj spolu s krví vyprchával život, rozplakal se jako zklamané děcko.

Druzí dva zůstali na chvíli bez dechu stát v ohromení nad tím náhlým zvratem svých osudů a Osamělý Vlk toho využil, aby kolem sebe velkým obloukem máchl sekerou, která jednoho ze zbývajících útočníků v pase doslova přesekla vejpůl. Muž zemřel, aniž by měl čas jakkoli zaprotestovat.

Třetí útočník udělal okamžitě pár kroků vzad a jeho nohy v kožešinových botách vydaly na podlaze zbrocené krví zvuk, jako by čvachtaly v oleji. Tvářil se ostražitě a zároveň pomstychtivě. Ze způsobu, jakým držel šavli, teď bylo jasné, že je to více než průměrný šermíř. Osamělý Vlk navíc neměl tušení, kolik nožů může mít ještě zrádce za jeho zády k dispozici.

V ponurém světle této šeredně páchnoucí přístavní krčmy se přihrčil a těkal očima, aby oba své zbývajcí nepřátele neztratil z dohledu.

Očekával, že hrdlořez zaútočí, ale i tak jej překvapilo, jaká hněv jej najednou popadl.

Když muž vyskočil směrem dopředu, Osamělý Vlk se napůl vztyčil a pak, úplně na poslední chvíli, se vrhl na všechny čtyři. Zkusil zvednout nahoru meč, ten však minul cíl, protože vrah zakopl o jeho přikrčené tělo a s rachotem se svalil do roztráštěného skla a rozlitého piva.

Osamělý Vlk se postavil a uskočil dozadu. Přišel přitom o sekeru, ale měl teď alespoň oba nepřátele před sebou.

Hrot jeho meče se choval, téměř jako by měl vlastní vůli, a dychtivě bodal. Stejně jako v mnohých střetech v minulosti na sebe racionální část mysli Osamělého Vlka rychle zapomněla a zůstal jen bezohledný zabiják, který se ani jemu samotnému příliš nezamlouval. Současně si ale všimal toho, že jeho alter ego bažící po krvi mu v minulosti už mnohokrát zachránilo život a v budoucnu si bude bezpochyby počínat úplně stejně.

Dovolil, aby jej toto druhé já zcela ovládlo, když se zločinec znovu stavěl na nohy a chystal se opět zaútočit. Muž měl obličej zbrocený krví prýstící z mnoha míst, na kterých se mu hluboko do masa zařízly úlomky skla. V očích mu žhnulo rudé světlo nepřičetného hněvu. Už to nebylo zabíjení pro pouhých pár zlatých, to bylo Osamělému Vlkovi jasné, teď šlo o pomstu – nikoli za jeho padlé společníky, ale kvůli tomu, že sám ztratil důstojnost.

Muž odstrčil zrádce Osamělého Vlka hřbetem jedné své masité ruky a jistým krokem zamířil vpřed. Malá očka v prasečím, zjizveném obličejí, se mu třpytila touhou po zabíjení. Hrot jeho ostře zahnuté šavle se zdál být neskutečně ostrý. Z uzlovitých svalů na předloktích se mu řinul pot. Na tak těžkého člověka se pohyboval s neuvěřitelnou lehkostí. Osamělý Vlk si znovu všiml, že je to zdatný nepřítel.

Rychle se vrhl na stranu a opsal mečem oblouk směrem dozadu, kterým chtěl muži proříznout břicho.

Zlosyn instinktivně nastavil šavli zesponu, aby jí úder odrazil. Síla nárazu obou čepelí brněla Osamělého Vlka v celé paži.

Pak šavle dopadla pohybem rychlejším, než jaký by se dal postřehnout pouhým okem, a Osamělý Vlk cítil, jak mu ze sevřené ruky vyráží meč. Zbraň s rachotem dopadla do vzdáleného rohu ponuré místnosti.

Osamělý Vlk musel čelit dvěma nepřátelům. A teď byl ozbrojený už jen dýkou.

Zdálo se, že vzduch naplňuje přerývaný dech útočníků. Ve slabém světle se čepel šavle chtivě a smrtelně zaleskla.

Zrádce Osamělého Vlka se znovu zachechtal.

***

Když Qinefer dovolila Osamělému Vlkovi, aby se ujal úkolu přinést Sommerswerd z domovského Durenoru zpět do Sommerlundu, měla smíšené pocity. Zčásti se jí ulevilo: zdálo se jí, že pro ni by to byl obtížný a časově náročný úkol, za jehož úspěch by nesla velikou odpovědnost. Zároveň se však cítila trochu ponížená skutečností, že tenhle mladík ve stejném věku jako ona před ní dostal přednost jednoduše proto, že měl za sebou výcvik v disciplínách Kai. Představu o detailech těchto disciplín měla jen velmi mlhavou, ale zdálo se jí, že jistě nemohly znamenat tak zásadní rozdíl, co se týče něčích schopností – a její zážitky za posledních několik dnů v ní zcela oprávněně probudily přesvědčení, že v dovednostech instinktivního ovládnutí zbraní by se jí vyrovnalo jen velmi malé procento lidí. Ne – výcviku Kai toho mladíka nepřikládala velký význam a zaměřila se raději na skutečnost, že je to muž. Hlavou jí proletěla myšlenka, že by snad mohla královo rozhodnutí zvrátit tím, že by Osamělého Vlka vyzvala na nějaký souboj, ve kterém by nešlo o život –

nejspíš na hole –, aby mohla dokázat, že je lepší; ta myšlenka však vyprchala hned v zárodku. Uvědomila si, že to poslední, co by jim Ulnar dovolil, by bylo oslabit jeden druhého právě v okamžiku, kdy chtěl – kdy potřeboval – aby byli oba schopní využít svých sil a dovedností plnou měrou. Kousla se tedy do rtu a přiměla se soustředit jen na skutečnost, že ona zůstane na místě a bude bojovat, aby bránila Holmgard před dobytvačnými armádami Temných pánů, zatímco Osamělý Vlk se vydá přes oceán.

Velká síň shromáždění v Holmgardu nikdy nepatřila mezi nejpřívětivější místnosti a teď v ní zavládla atmosféra připomínající spíše hodiny, které nastávají po pohřbu milovaného člověka. Úředník, který upravoval strategické mapy podle informací získaných z první linie, zcela neskrývaně plakal; Qinefer uhodla, opět zcela přesně, že už při obléhání přišel o nějakého blízkého člena rodiny. Soucítila s ním, ale nemohla udělat nic, aby ulevila jeho bolesti, zůstala proto zticha.

Teď, když se Osamělému Vlkovi dostávalo posledních pokynů, než se bude moci pár hodin prospat a nabrat síly, zjistila, že ji král Ulnar i jeho shromáždění šlechticové prakticky ignorují. Jeden z mladších rádců se na ni optimisticky usmál, ale její kamenná tvář mu prozradila až příliš jasně, že tento čas ani místo se nehodí k ničemu, o čem mírně řečeno uvažovala jako o romantické nezávazné konverzaci. Kromě toho, ačkoli jí Osamělý Vlk se svými lehkovážnými způsoby a auroou povýšené sebejistoty v jistém ohledu hýbal žlučí, současně od chvíle, kdy ho uviděla, věděla, že ji v určitém smyslu doplňuje. Měla ho ráda, i když na něm bylo tolik věcí, které mohla mít *nerada*, a hodně z toho, co se jí nezamlouvalo, rozpoznávala i u sebe. Byli jako dvě poloviny hliněného střepu, které někdo přiložil k sobě – jejich zubaté okraje během pár okamžiků zapadly do sebe a konečně se znovu spojily. Neby-

la si jistá, jestli je to tím, že by toho mladíka milovala; *byla* si jistá tím, že ji k němu něco přitahuje zvláště neovladatelným, a nejspíš i nebezpečným způsobem.

Na pocity takového druhu nebyla zvyklá. Daleko na farmě, kde se narodila a kde vyrostla, vždycky pokládala chlapce přinejlepším za něco, co se dá snášet, přinejhorším za spratky, kterým je třeba se vyhýbat. Osamělý Vlk jí ale připadal docela jiný: dokázala si představit, že si s ním několik hodin jen tak povídá a baví ji to. A co víc: oni dva měli něco společného, tím si byla jistá, ačkoli neměla ani nejmenší představu o tom, co by to mohlo být. Blesklo jí hlavou, že snad i ona má nějaké vrozené schopnosti Kai, ale podrážděně tu myšlenku zavrhla. Nebylo snad všem známo, že disciplíny Kai mohou praktikovat jen ti, kdo prošli výcvikem Kai? Kromě toho, kdyby do ní bohové zaseli zárodky schopností Kai, jistě by ji byli jako dítě objevili a vzali do kláštera, aby se podrobila výcviku.

Přála si, aby tu byl její otec a mohl jí poradit, pomoci jí rozplést zmatené myšlenky, které jí vířily v hlavě, ale byl samozřejmě mrtvý – sadisticky jej spolu se zbytkem její rodiny zabila jednotka běsnících giaků. Stále jí v uších zněl ten křik, který slyšela ukrytá pod zdvojenou dřevěnou podlahou na farmě, bez možnosti do událostí zasáhnout, když přihlížela násilné smrti svých milovaných. Pohled na jejich utrpení ji fyzicky zasáhl stejně silně, jako kdyby jí někdo z těla odtrhával kusy masa do ruda rozpálenými kleštěmi, ale nejvíce ze všeho ji poznamenala ztráta otce. Byl to uprchlík z Kloeiasie, vysoký muž černé pleti obdařený nesmírnou důstojností a moudrostí. Smrti čelil se zvláštním soucitem vůči svým pronásledovatelům a nedopustil, aby se mu ze rtů vydral sebemenší bolestný výkřik – na chechtající se giaky hleděl s výrazem nejhlubší lítosti.

Byl pro ni, jak si uvědomovala, vždy něčím mnohem víc než jen otcem: byl jejím nejlepším přítelem a nejbližším důvěrníkem; neexistovalo nic tak intimního nebo osobního, o čem by s ním nedokázala mluvit. A teď byl pryč. Čas od času se přistihla, jak napůl očekává, že jí bude stát po boku, s pohotovým vtípem nebo nějakou rozumnou radou, která by jí pomohla přivyknout tomuto bizarnímu novému světu, ve kterém se ocitla. Viděla ale, co s ním giakové provedli, a věděla, že už nikdy nebude s ní, aby jí radil.

Nejspíš, pomyslela si melancholicky, by jí její otec pomohl vyznat se v těch zmatených pocitech okolo toho mladého lorda Kai.

Když Osamělého Vlka odváděli, aby se vykoupal a užil si pár hodin zaslouženého odpočinku, záviděla mu. Bylo zřejmé, že dvořané i samotný panovník Ulnar V. jej mají ve značné úctě. Ona se naproti tomu cítila odstrčená, jako podřadná. Ano, očekávali od ní, že je bude bránit, a pokud to bude nezbytné, že položí život v boji s hordami Temného pána; současně ji ale pokládali za někoho málo významného – za nic víc než za jakýsi druh mimořádně výkonného bojového stroje.

Byla k sobě natolik upřímná, aby si přiznala, že nechala svou mysl sklouznout na hranici paranoie. Osamělý Vlk byl díky svému výcviku Kai oproti ní očividně lépe vybaven k tomu, aby se vypořádal s obtížností výpravy do Durenoru a zpět. A opět, protože byl Kai, bylo mnohem pravděpodobnější, že se mu od krále Durenoru, Alina IV., dostane řádného slyšení. Ulnarovi dvořané se jí nestranili bezdůvodně: šlo jen o to, že se museli starat o jiné věci. A jaké větší cti by se mladé ženě mohlo dostat, než toho, aby byla pověřena pomocí při obraně hlavního města své domoviny?

Osamělý Vlk na ni předtím mrkl, což její mysl zmátlo ještě víc.

Jakmile Osamělý Vlk opustil dvorní síň v doprovodu kapitána D'Vala z královské gardy, který měl až do rána dohlížet na to, aby měl mladík veškeré pohodlí, obrátil se král Ulnar ke Qinefer.

„Přála by sis Kaie doprovázet?“ zeptal se konverzačním tónem. Byl to muž, který na svá léta vyhlížel staře. Bylo zjevné, že otázka je pouze formální – snůška slov, která měla vyplnit ticho a dopřát jí zdvořilou iluzi o svobodě volby. Barva jeho hlasu jasně napovídala, že kladná odpověď by nebyla vhodná.

„Ne,“ odpověděla Qinefer po dlouhé a váhavé odmlce.

„Tomu jsem rád,“ odpověděl král okamžitě. „Velmi tě potřebujeme tady.“

„Děkuji ti.“ Qinefer málem dodala „můj pane“, ale jakýsi záchvňv rebelství v ní tu myšlenku zavrhl.

Ulnar na její zatrpklou úsečnost nijak nezareagoval. Buď ji nevnímal, nebo se jí rozhodl ignorovat.

„Doba je těžká,“ řekl, „a to znamená, že je mou povinností činit kroky, ke kterým bych se jinak nikdy neuchýlil. Je mi jasné, že máš to štěstí být nadána brilantním vojenským myšlením.“

Qinefer se zarazila. Rozpoutala krutou pomstu vůči zploucencům Temných pánů za krutou smrt svých rodičů a sourozenců, sotva se však počítala mezi vojáky – a tím méně mezi strategy.

„Já –“ spustila.

„Děvče,“ řekl král, „bojoval jsem v mnoha taženích, proti nepřátelům lidským i nelidským. Mám dobré předpoklady k tomu, abych poznal rozeného bojovníka, když se s nějakým setkám. Důvěřuj mému úsudku.“ Usmál se přátelsky, ale s trochou povýšenosti, a ona znovu cítila, jak v ní narůstá nevraživost.

„Díky za tvé uznání,“ řekla s hlubokým sarkasmem, který mu očividně zcela unikl.

„Přeji si, abys vedla divizi mých jednotek,“ prohlásil král. „Tvé nadání je zatím nekultivované a necvičené, proto by bylo patrně chybou, kdybych ti udělil vyšší vojenskou hodnost než tuto – alespoň prozatím... alespoň pro teď. Nicméně mezitím – vyhovovalo by ti být pasována na královskou rytířku?“

V očích mu plálo světlo jízlivého smíchu.

Qinefer otevřela pusu dokořán. Královští rytíři vlastnili ohromné pozemky a v době válek veleli jednotkám čítajícím více než dvě stovky bojovníků a bojovnic. Pro osiřelou dívku z chudého hospodářství to byla neslýchaná pocta.

Zamumlala několik nesouvislých slov, která si Ulnar vyložil jako souhlas.

„Necht' se tak tedy stane,“ řekl. „Tor Medare, starý příteli, přines mi meč.“

Podsaditý senešal z Tysa si pospíšil splnit pokyn svého pána. Na tváři měl přitom široký přátelský úsměv. Zářivě se na Qinefer usmál, a jí bylo hned jasné, že jí tím dává najevo *své spojenectví* v jakémkoliv jejím počínání. Znamenalo to něco víc než pouhou oddanost přáním krále. Cítila, že má hluboké uznání vůči tomu málu, co od ní viděl.

O pár chvil později už klečela před Ulnarem se skloněnou hlavou a očima bezcílně bloudila po zaprášené kamenné podlaze. Sotva postřehla jemný dotek na jednom i druhém rameni; pak vzhlédla a viděla, že Ulnar ukládá do pochvy meč, který mu předtím Tor Medar přinesl.

„Qinefer,“ řekl vládce, „nyní patříš mezi mé královské rytíře. Možná nějakou dobu potrvá, než zcela poznáš, co to znamená, mám však v tebe dostatečnou víru na to, abych mohl doufat, že ti tato pocta nepoplete hlavu a že přijmeš

odpovědnost, která se s titulem pojí. Budeš pověřena velením dvěma stovkám našich nejlepších jednotek na severní straně města a jejich životy budou podléhat tvým rozkazům – očekávám však, že budeš velet moudře. Je nás tu v Holmgardu pomálu; stěží si můžeme dovolit plýtvat lidskými životy. Na můj rozkaz zítra povedeš své jednotky, aby nás bránily před nepřítelem, současně však musíš využít všechnen svůj důvtip na to, aby vojáci sloužící pod tebou zůstali naživu. Pokud se ti to nepodaří – pokud jejich životy promrháš – pak zradíš důvěru, kterou ti svěřuji.“

„Přijímám tvůj rozkaz,“ zašeptala Qinefer, stále ještě v kleče.

„Jdi,“ řekl král. „Potřebuješ si odpočinout.“

Do místnosti vtrhl jakýsi poručík.

„Vnější obranné valy na západě byly narušeny,“ vykřikl. „Zmasakrovali strážce –“

„Dovol,“ řekla Qinefer, vstala a rukou si bezděčně začala pohrávat s jedním ze svých mečů.

„Ne,“ řekl Ulnar. „Jak jsem řekl, potřebuješ si odpočinout. S takovou invazí si prozatím dokážeme poradit. Zítra snad povedeš své jednotky.“

Zaprotestovala, ale pak se svět kolem ní začal točit. Vstávat zřejmě nebyl ten nejlepší nápad.

Netečně se nechala odvést do jakési místnosti, kde ji z velké dřevěné postele lákala svěží bílá prostěradla. Svlékla se a přes rozbolavělé vyčerpané tělo si přetáhla pokrývku. Její hrubě tkané šaty zůstaly rozházené po podlaze kolem a ona se propadla do hluboké temnoty spánku.

***

Qinefer měla té noci znepokojivě podivný sen. Zdálo se jí, že její duše kvílí v jakémsi dlouhém, temném a beztva-

rém tunelu. Její duchovní zrak jí říkal, že na obou stranách je prázdnota, ale přesto vnímala vlastní rychlý pohyb i neviditelné stěny tunelu. Věděla, že čas musí plynout, ale současně měla pocit, jako by se její rychlý let odehrával v jediném okamžiku, jako by se pohybovala nekonečnou rychlostí. Bez těla a téměř bez mysli vnímala sebe samu jako rychlý šíp letící k cíli.

Tím cílem byl jakýsi stan postavený na nepříliš pohodlném místě na vyprahlém úpatí jakéhosi ohromného pohoří. V něm byla mladá žena s krátce střiženými rudými vlasy, seděla na cestovní stoličce u stolu prostřeného plátnem a popíjela z porcelánového šálku se stěnami tenkými jako papír. Mladá žena se obrátila ke Qinefer, když vrazila do stanu; nepřítomně luskla prsty a objevila se ještě jedna taková stolička.

Qinefer se podvolila gestu ženiny ruky a posadila se. Celou dobu si říkala, jak to asi dělá, a uvažovala, že své fyzické tělo nejspíš nechala někde za sebou.

„Už jsme spolu mluvily,“ řekla ta rudovlasá žena, „ale nepředpokládám, že by ses na to pamatovala.“ Letmo zabubnovala prsty o stůl a najednou se tam objevil šálek jakéhosi kouřícího nápoje. „Napij se se mnou a dovol mi chvíli si s tebou promluvit.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ řekla Qinefer. Byla si vědoma toho, že se její rty nepohybují a slova v těžkém vzduchu nevydávají žádný zvuk, ale zároveň viděla, že se její sdělení k hostitelce dostalo.

„Nebudeme chodit kolem horké kaše,“ řekla ta žena nenuceně, pozvedla šálek a se strojenou elegancí si z něj dopřála malý doušek. „Jmenuji se Alyss – nebo si tak alespoň po většinu času říkám. Mám zájem, z důvodů, které ti možná jednoho dne objasním, být svědkem toho, jak budou síly Temnoty vypuzeny jak ze Sommerlundu, tak i z celého Magnamundu.“

Existují různí smrtelníci, kteří mohou – pokud budou jednat moudřeji, než je u smrtelníků obvykle zvykem – tomuto šťastnému stavu věcí napomoci. Bez vytáček, jedním z nich jsi ty.“

Qinefer začala něco říkat, ale pak si uvědomila, že nemá ani nejmenší tušení, co chce říct.

„Dalšími,“ pokračovala Alyss, „jsou ten překvapivě natvrdlý mladý lord Kai, ke kterému zdá se tíhneš tak nevysvětlitelnou náklonností,“ – Qinefer cítila, jak její neexistující tvář polévá horko – „a jeden čarodějnický učeň z Bratrstva Křišťálové hvězdy... nějaký Benedon.“ Náhle se široce usmála podmanivým úsměvem. „Je to hrozně trapné, víš. Vím jistě, že někdy v budoucnosti přijde okamžik, kdy se já a Benedon do sebe zamilujeme, ale momentálně jsem schopná myslet jen na to, že má ty hrozné *pupínky*.“

Alyss na Qinefer přehnaně vyvalila oči a pokrčila rameny jako žena, která jiné ženě líčí nechutné zvyklosti mužů.

„No nic,“ pokračovala, „to je můj problém a ne tvůj. Všechno, co se po tobě prozatím chce, je trochu si zabojovat, a kdybych byla smrtelná, nezáviděla bych ti to. Poslyš, proč nepiješ, co jsem ti dala?“

Qinefer si rychle pořádně lokla.

„To je lepší. Pokud něco nemám ráda, tak je to neomalený nevděk. Jen si dej – pochutnej si. Je to totiž adgana. Je silně návyková,“ – Qinefer vyprskla – „ale protože jsi tu jen ve snu, nijak zvlášť to nevadí. Bohužel. Na adganě se dají vydělat pěkné peníze. Někdy brzy se musím konečně podívat do povodí Stornu. Obchodováním s adganou si tam můžeš vydělat celé jmění. Jakmile si ti ubozí blázni na ni navyknou, prodali by i vlastní babičku, aby si mohli koupit další.“

„Pokud se o to pokusíš,“ prohlásila Qinefer rozhodně, „s radostí tě sprovodím ze světa.“

„Rozumný postoj,“ poznamenala Alyss po krátké odmlce a prohlížela si nehty na rukou, aby se přesvědčila, zda jejich podoba odpovídá jejím náročným kritériím dokonalosti. „Samozřejmě neexistuje způsob, jak bys mě mohla zabít – dokonce i Vonotar měl potíže způsobit mi něco víc než jen drobnou bolístku – ale tvou myšlenkovou nezávislost respektuji. Nicméně,“ odkašlala si, „dost té komedie a škádlení.“ V jejích slovech byl cítit jed. „Dobrý vtíp umím ocenit jako každý člověk, pokud je to tedy můj vtíp, ale na to teď není čas ani prostor. Vzala jsem tě sem, abych ti něco pověděla, a na tlachání nemáme čas: každou chvíli tě někdo vzbudí a bude očekávat, že vyrazíš do boje a budeš projevovat tu správnou vojenskou zuřivost.“

Qinefer přikývla a zdvořilost jí nedovolila poukázat na to, kdo tu předváděl to „tlachání“. Samozřejmě věděla, že je to sen, ale současně si uvědomovala, že je to mnohem skutečnější než cokoli, s čím by se mohla setkat, když byla vzhůru.

Alyss si prsty prohrábla své krátké vlasy a stěny stanu zmizely, aby je nahradily plastické spršky barev – v odstínech červené, modré, zelené a šedé – které společně utvářely jakousi světelnou tapisérii pohybující se neustále směrem dolů, jež připomínala tající duhu. V dálce se ozvalo zaburácení hromu a Alyss se naoko zatvářila provinile; své instinkty hraničící s teatrálností nikdy nebyla schopná zcela potlačit.

„Poslouchej,“ řekla jí, zatímco tvořila barvy, „ráda bych ti jasně vysvětlila, tedy v rozumných mezích, že tě dokážu zachránit i z těch nejhorších situací v boji. Pokud by ses chtěla utkat s kraanem jenom bosýma nohama – pak, ano, bylo by to pro mě trochu obtížné; pokud nemáš nehty na nohou podstatně delší a ostřejší, než když jsem se na ně dívala naposledy. Pokud si ale budeš počínat přiměřeně a s rozumem, můžu ti zachránit život i v těch nejnepříznivějších chvílích.“

Qinefer se usmála. „To se mi zatím dařilo i samotné,“ zamumlala.

Alyss se okamžitě rozzuřila. „Řečičky a nesmysly,“ vyštěkla a smetla její šálek ze stolu, až se rozprskl na podlaze. „Giakové sem, giakové tam! Kraani! Zakrslé, bezduché neblahé bytosti společně uvržené do hrodek Temných pánů – zlovolně sestavené stroje, nic víc! Sama bych dokázala stvořit něco lepšího jen z hrsti jílu!“

„Tak proč to neuděláš?“ zeptala se Qinefer.

„Protože mé schopnosti nejsou neomezené,“ řekla Alyss. Bylo zřejmé, že ta slova nevyslovuje příliš ráda. „Kdybych do světa vypustila tvory, jaké bych dokázala stvořit... změnilo by to běh událostí v mnohem větší míře, než jakou mi bohové přičkli. Změnilo by to budoucnost k nepoznání, to je něco, co já – ano, dokonce ani já – nemám povoleno. Bohužel. Dokázala bych z toho udělat i pěknou budoucnost. Když si pomyslím, že... o čem jsme to mluvily? Aha, o záchraně tvého života.“

Qinefer se na svém vratkém sedátku naklonila dopředu. Ještě před čtyřiaadvaceti hodinami se nemohla starat o to, jestli bude žít nebo zemře – její nenávisť vůči zplozencům Temných pánů bylo to jediné, co ji pohánělo vpřed. Ale od svého příchodu ke dvoru krále Ulnara svůj zájem o vlastní přežití znovu objevila.

„Ta nebezpečí,“ řekla Alyss, „se kterými se setkáš, jsou větší než cokoli, na co jsi dosud narazila. Větší o tolik, jako je kůň oproti mravenci. Mohou nastat situace, kdy ti nebudu schopná pomoci. Kdybych dokázala takové chvíle přesně předvídat, varovala bych tě před nimi, ale ve hře je až příliš mnoho proměnných... až příliš mnoho proměnných.“

Její hlas utichl a Qinefer viděla, že se ztratila ve svém vlastním světě, kde rozvíjela nepředstavitelně spletité úvahy. Poprvé od chvíle, kdy sem přišla, začala dívka s Alyss sou-

cítit: bylo jasné, že vědomost její vlastní osamělé nezranitelnosti jí působí bolest.

„Pokud věci půjdou kterýmukoli z tisíce možných způsobů,“ zašeptala Alyss, „pak to není jen tvůj život, co je v sázce, malá bojovnice. Samotné lidstvo by bylo vymazáno z tváře Magnamundu, jako by nikdy neexistovalo. A dokonce i já bych mohla být zničena.“

Zavládlo ticho. Qinefer chápala neštěstí Alyss. Když čelí věčnému zničení smrtelná bytost, znamená to přijmout skutečnost, že krátký čas vyhrazený existenci je u konce. Pro bytost nesmrtelnou...

„Přinejmenším bych si mohla velmi nepěkně pomačkat šaty,“ dodala Alyss nevrle a přerušila tak myšlenky, které se Qinefer začínaly řetězit v hlavě.

„Och,“ řekla.

„Zachovat!“ Při slově, které vyštěkla, sebou Qinefer trhla a ztuhla. „To musíš udělat,“ řekla Alyss – křičela na paletu pohybujeících se barev, která je obklopovala. „A co musím udělat i já. *Zachovat* životy těch, kdo tvoří budoucnost Magnamundu. Těch dvou chlapců – těch neohrabaných nedospělých kluků – jsou ve tvé péči, a taky v mé. Teď nám připadají neúspěšní, ale mají zásadní roli, co se týče další existence Magnamundu – dokonce i Aonu. Bohové vědí, že bych si to takhle nevybrala, ale zasekli jsme se na tom.“

Alyss opustily všechny známky její obvyklé hravosti. S čapkou vlasů hněvivě rudé barvy a ostře řezanými lícními kostmi vypadala jako jedna z bohyň války z mytologického eposu, která srší hněvem po celých tisíc rozlícených zpěvů.

„Historie nás bude převážně ignorovat,“ sykla Alyss. „Varuju tě, abys nečekala žádnou slávu sama pro sebe. Pokud zemřeš v boji, tvoje maso shnije a vyživí půdu, a pokud přežiješ, bude se na tebe vzpomínat jen málo. Na mě – se bude

vzpomínat ještě méně. Kdo by myslel na loutkoherce, když může sledovat taškařici vesele pomalovaných loutek? Přijde čas, kdy samotná existence všech životů všech nadcházejících generací na Magnamundu bude záviset na něčem, co děláš ty, a přece, když se ti podaří odvrátit tragédii, nikdo si toho nevšimne. Ani sama si neuvědomíš, cos udělala.“

„Kdy to bude?“ zeptala se Qinefer. Její slova zněla zvláště ně a nepřirozeně. „Jak to poznám?“

„Nepoznáš to, jak jsem řekla.“ Alyss pokynula směrem ke stěpům z rozbitého šálku a ty se znovu složily dohromady. Šálek se ocitl zpátky na stole před ní. Z horkého odvaru adgany, který v něm byl, tázavě stoupala horká pára. „Sama to nevím nijak přesně. A i kdybych věděla, neřeknu ti to.“

Zahihňala se a vrazila si hubenou ruku mezi zakřivené rty.

„Představ si sama sebe, jak bojuješ s nepřitelem a celou dobu si říkáš: *Propánakrále, jsem tady a zachraňuju celý vesmír. Tohohle bych radši neměla moc zřídít.* Jak dlouho myslíš, že bys vydržela? Nepřestávej být *sebou*, začala bys *přemýšlet* o tom, jak je důležité dělat všechno správně, a to by znamenalo, že bys byla o to pomalejší, chovala se o to vědoměji, ve chvílích, kdy by bylo třeba spoléhat čistě na instinkty. Byla bys,“ zakývala prsty, jak hledala tu pravou metaforu, „byla bys mechanická Qinefer, zadržávala by ses a tápala, a až příliš brzy by z tebe byla mrtvá Qinefer. Ubohá Qinefer.“

Alyss nasadila obličej, který se podobal tváři dítěte zírajícího užasle na zbytky hračky, která „se nějak rozbila“. Pak přestala dělat grimasy a znovu se zahihňala.

„Žádáš po mně, abych nesla příliš velké břemeno,“ řekla Qinefer opatrně. „Myslím,“ dodala už průbojněji, „že to poslední, co bys udělala, by bylo říct mi *proč*.“

Alyss však náhle ztratila zájem. Zastavila tok barevných světél v jejích drahách a začala se drbat za uchem.

„Už jsem toho napovídala dost,“ řekla. „Myslím, že přišel čas, aby ses odebrala zpátky na své bláhové lože smrtelníků.“

„Ráda bych věděla, kdo jsi,“ řekla Qinefer po dlouhé odmlce. „Myslím nejen to, jak se jmenuješ.“

„Já taky,“ řekla Alyss zasněně.

Pak se prsty dotkla stolu, který se nějak, když se Qinefer nedívala, proměnil ve velkého plaza s odporným šklebem odhalujícím zuby, a Qinefer cítila, jak spěchá zpátky neviditelným tunelem, aby se znovu spojila se svým tělem.

Poté spala bezesným spánkem, dokud ji ranní troubení v Holmgardu neprobudilo do nového dne.

***

Ulnar dal Osamělému Vlkovi Hammerdalskou pečeť a pověřil jej, aby získal zpět Sommerswerd – Meč Slunce – který byl před staletími svěřen královské rodině z Durenoru na důkaz spojení mezi touto zemí a Sommerlundem; Osamělý Vlk mohl pradávnu zbraň získat zpět jen tehdy, předloží-li pečeť. Kapitán D’Val z královské gardy poté dostal od Ulnara pokyn doprovodit chlapce nejprve do lázně a poté na lůžko a pak, ráno, do královské zbrojnice a dále do přístavu, kde měl Osamělý Vlk nastoupit na loď do Durenoru. Když Osamělý Vlk opouštěl přijímací síň, slyšel za sebou ozvěnu králových rozkazů: Holmgard by oddílům Temných pánů dokázal vzdorovat nanejvýš čtyřicet dní, to byl tedy všechn čas, který si mohl Osamělý Vlk dovolit vyhradit na svůj úkol přinést Sommerswerd.

Tyto informace si Osamělý Vlk doopravdy uvědomil až následujícího rána.

Probudil se odpočatý. Na kraji jeho postele seděl kapitán D’Val, pohledný muž s tak výrazným orlím nosem, že dominoval nad všemi ostatními rysy jeho tváře. Kapitán usilovně

hleděl stranou, když se Osamělý Vlk štrachal ven z postele a slepě se potácel směrem k záchodu. O pár chvil později, když se pořádně vymočil a opláchl si obličej studenou vodou, byl lord Kai připraven probírat dnešní plán událostí.

D'Val si na slova příliš nepotrpěl... Ukázal na židli u hlavy postele, kde měl Osamělý Vlk položené oblečení – vyprané a úhledně složené. Mladík si je na sebe dychtivě navlékl a vychutnával si pocit, jak se hladce tkaná látka dotýká jeho rukou a nohou. Byla to už celá věčnost, co si naposledy připadal úplně čistý – i když tu věčnost vlastně představovalo jen pár dní. Jeho kůže si libovala, jak je látka příjemná. Teď si stěží uvědomoval bodavou bolest bezpočtu modřin a řezných ran, které křížem krážem pokrývaly jeho tělo a zdobily je podobně, jako by někdo nechal roz dováděné dítě, ať se podle libosti vyřádí se sadou voskových pastelů.

O pár chvil později, přičemž vynechali snídani, už byli s D'Valem uvnitř malého krytého vozu, který s obtížemi a trhavě projížděl ulicemi Holmgardu. Mezi občany města ještě stále vládl stav hysterické paniky a byli příliš pomalí na to, aby zvládali vozu uskakovat z cesty. Vůz znovu a znovu zastavoval, aby mu mohl některý z těch zpomalených lidí s děsem v očích vrávoravě uhnout. Osamělý Vlk s dojetím vzpomínal na Janose, koně, kterého mu daroval korunní princ Pelathar: hřebec byl vzpurný a pohyboval se rychle, jízda na něm však byla hladší než v tomhle voze – a Janosova pánovitá přítomnost by jistě pomohla tomu, aby se jim ti zmatení lidé klidili z cesty.

D'Val po chvíli odporně zaklel a omluvil se. V králově pevnosti vyžadovaly jeho pozornost naléhavé záležitosti. Jakkoli naléhavé mohlo být posláni Osamělého Vlka, on, D'Val, se mohl spolehnout, že vozka odveze lorda Kai až do loděnic: bylo by mnohem lepší pustit Osamělého Vlka dál sa-

motného, než připravit krále o jakýkoli další čas, po který mu jeho věrný kapitán může věnovat své služby. To zdůvodnění působilo nepřesvědčivě, ale Osamělý Vlk na to nedokázal nic říct a nemohl s tím nic udělat.

Když D'Val rozpáral plátěnou plachtu na jedné straně vozu a nenuceně vyskočil na šedivou, ošumělou dlažbu, cítil se Osamělý Vlk hrozně sám. Když muž zmizel v dálce za nimi, Osamělý Vlk náhle pocítil vlnu bezútěšné samoty.

Už o pár minut později však vůz prudce zastavil. Podle pachů a zvuků, které už znal, Osamělý Vlk věděl, že jsou v přistavu. Jeho dojem ještě zesílilo, když vozka roztáhl otvor v plachtě na jedné straně vozu a pustil dovnitř jasné světlo, které Osamělého Vlka bodalo do očí. Slunce se s třpytem odráželo od téměř nepřírozně modré vody a na celý vnitřek vozu vrhalo výrazné chvějící se světlo v odstínech žluté. Cítil, jak se mu stahují panenky, aby se zrak přizpůbil jasnému světlu. Vysoko na nebi kroužili rackové a krákvě skřehotali, zatímco dělníci a lodníci chvátili za svou práci. Zdálo se mu, jako by se náhle ocitl v jiném světě: tihle lidé si zdánlivě nebyli vědomi skutečnosti, že jejich město čelí obléhání, a pokračovali ve své každodenní práci. Tou prací byl samozřejmě co nejefektivnější dovoz a vývoz různého zboží.

Vozka Osamělému Vlkovi pokynul, aby vystoupil z vozu. Očividně byl netrpělivý. Ať už jeho netrpělivost pramenila z touhy zbavit se neplatícího pasažéra nebo z nadšení pomáhat svému panovníkovi jinými způsoby, bylo diskutabilní.

„Přivezl jsem tě do přístaviště,“ řekl vozka hlubokým hlasem plným zášti. „Řekli mi jen, že tě mám představit prvnímu důstojníkovi na tvójí lodi *Zelený žezlo*.“

Vozka si pohrdavě odplivl do strouhy.

„Jmenuje se Ronan. Můžu tě k němu zavést, jestli chceš. I když je to ztráta času. Najdeš ho jednoduše, když zajdeš

přes náměstí támhle do hostince U Veselejch. Je to srandovní chlapík.“

Vozka na Osamělého Vlka zíral kalným okem. Očividně mu nikdy nepřišlo na mysl, že by tenhle skromně vyhlížející mladík mohl mít ve svých rukou tajemství osvobození Holmgardu od vpádu armád Temných pánů. Pokud šlo o vozku, Osamělý Vlk byl jen pouhou mrzutostí, které bylo třeba se co nejdříve zbavit. Kdyby ten chlapec zemřel – no, pak by nešlo o nic většího nebo menšího, než co by člověk mohl čekat v holmgardských docích plných násilných kriminálků.

Osamělému Vlkovi bylo jasné, že by bylo beznadějně pokoušet se toho muže přesvědčit, aby mu dál pomáhal. Kromě toho si nebyl jistý, jestli stojí o to, aby se mu dál do života pletl někdo jiný. Měl pocit, že ruce i nohy má volné a silné a že zbraně, které má za pasem, touží po tom, aby je osvobodil.

„Dobrá,“ řekl Osamělý Vlk. „Odtud už si cestu najdu.“

Vozka souhlasně pokýval hlavou a práskl bičem nad zadky dvou grošovaných kobylek, které vůz táhly. Neurčitě se na Osamělého Vlka usmál a za chvíli už se ztrácel v davu.

Když Osamělý Vlk dorazil ho hostince U Veselých, zjistil, že přední dveře jsou zamčené a okna zakrytá kovovými okenicemi. Hlavou mu proběhlo několik peprných myšlenek o tom, z koho nebo čeho vozka pochází, a pak začal zkoumat okolí budovy v plané naději, že mu ten muž řekl pravdu a že na něj Ronan někde tam uvnitř čeká. Takové vyhlídky se však zdály poněkud nereálné. Slepá okna a zatarasené dveře napovídaly, že hostinec je už celé dny a možná celé týdny opuštěný.

V jeho mysli začalo narůstat podezření. Kavalírský způsob, jakým ho kapitán D'Val nechal dopravit do přístavu, lehkomyšlnost, se kterou ho vozka nechal samotného hledat cestu do hostince – oba tyto činy, zdá se, napovídaly, že se jedná

o nějakou zradu. Je jisté, že král Ulnar, který chápal smysl poslání Osamělého Vlka získat zpět Sommerswerd jako jediné a nejdůležitějšího poslání v této fázi války, mohl zajistit lepší ochranná opatření než tato.

Na přístavní hrázi vypukla rvačka. Skupinka lodních pomocníků si vzala na mušku partu chlapů z doků, přičemž si neuvědomovali, že jim všem hrozí bezprostřední nebezpečí, že je zahubí síly Temnoty. Muži kopali a rozdávali rány bez ladu a skladu a vedli svou vlastní malichernou kmenovou válku. Osamělý Vlk se znechuceně odvrátil.

Něčí ruka jej popadla za paži.

Instinktivně vytasil z pochvy meč a vycenil zuby. Z úst se mu vydralo zasyčení a někdo jej pozadu vtáhl do ztemnělého hostince. Osamělý Vlk musel vynaložit vědomé úsilí, aby toho muže neprobodl na místě, kde stál.

„Provinil ses pošetilostí,“ zalapal Osamělý Vlk po dechu. To byla ta nejdřzvenlivější slova, která dokázal vylovit z hlavy.

„Odpusť mi, pane,“ řekl ten muž podlézavě. Zdvořile mu podal roztřesenou ruku. Připomínal lasičku, která nabyla lidské podoby. Třásl se po celém těle a dokonale prozrazoval své pokrytectví, a přece si Osamělý Vlk uvědomil, že tomu člověku věří. Proč? To nevěděl.

Osamělý Vlk si všiml, aniž by o tom doopravdy přemýšlel, že opodál v koutě párek myši energicky přežvykuje kousek sýra. Obě myši tu a tam přestaly žvýkat a jedna druhou napadla, navzdory tomu, že jídla bylo pro obě víc než dost.

„Řekli ti, abys přišel za mnou,“ řekl ten hubený muž.

„Pokud se jmenuješ Ronan, tak ano, řekli.“ Osamělý Vlk měl sevřené rty.

„Opravdu se jmenuji Ronan. Rád tě poznávám, příteli.“ Na mužově tváři se objevil široký, poněkud prohnaný úsměv. Osamělý Vlk mu vážně potřásl rukou a šli se společně posa-

dit k jednomu ze špinavých hospodských stolů. Ronan luskl prsty a za chvíličku už u nich stál hostinský.

„Džbáněk piva a dvě sklenice,“ zamumlal Ronan naléhavě a objednávka byla během několika sekund splněna. Hostinský naplnil obě sklenice kalným, pěnivým nápojem a pak se ztratil ve stínu.

„Takže ty jsi poslední z Kai?“ zeptal se Ronan.

„Vypadá to tak.“

„Dokaž to.“

Osamělý Vlk se zarazil a pak rozzlobil.

„Co tím myslíš?“

„Dokaž, že jsi skutečně ten mladý lord Kai, kterému říkájí Osamělý Vlk.“ Ronan se přátelsky zazubil. „Nemám nejmenší pochybnost, že jsi tím, kým tvrdíš, že jsi, ale kapitán Kelman mi řekl, že si to mám ověřit, než podstoupím riziko vzít tě na *Zelené žezlo*. Přece jen, co my víme, mohl bys být helghast. Je to mazaný mizera, ten náš kapitán, a neváhá zapojit obezřetnost tam, kde by to jiní nedělali. Možná proto je ještě pořád naživu.“

Osamělý Vlk byl zmatený. Král Ulnar nařídil, aby ho na palubě lodi do Durenoru bezpečně opatrovali, ale královi přísluhovači zatím ukázali jen to, že jejich přístup ke královským rozkazům je naprosto vlašný. Je jeho úkol důležitý nebo ne? V hloubi srdce věděl, že je, ale veškeré signály, které dostával od lidí, jež mu měli pomáhat, vyjadřovaly sdělení, že se jedná o záležitost mizivého významu. Nyní, poté, co se k němu hrubě zachoval kapitán D'Val i vozka, jej zkoušel tenhle namyšlený blázen, který si říkal první důstojník. Jeho hněv začal narůstat a jen trošku jej ztlumil hluboký doušek sladkého, silného piva, které v tomhle hostinci podávali.

A měl ještě jeden problém. Během let, která strávil studiem v klášteře Kai, nikdy nepatřil k nejpilnějším studen-

tům – s výjimkou fyzických cvičení a sportů. I když si během posledních několika dnů uvědomil, že znalosti a dovednosti jeho učitele Bouřného Jestřába zanechaly v jeho mysli hlubší stopu, než by si byl myslel, měl pochybnosti, zda by mnohé z disciplín Kai dokázal podle vlastní libosti použít. Jediné, v čem si byl jistý, bylo ovládnutí zbraní – to už rozhodně za posledních čtyřicet osm hodin dokázal alespoň stokrát. Krátce se dotkl topůrka své sekery, než si uvědomil, že tahle špinavá putyka je stěží vhodným místem na to, aby tu předváděl své válečnické umění.

Na druhou stranu ...

V hlavě slyšel, jak k němu promlouvá hlas Bouřného Jestřába. *Lidé si až příliš často myslí, že léčení spočívá v soupeření s tělem. To je to poslední, o co jde. Tvoje tělo se chce vyléčit samo až do posledního kousku, stejně silně, jako chce tvé tělo uzdravit tvá mysl. Všechno, co musíš udělat, je sjednotit své tělo a mysl vůči jedinému cíli. Tvé tělo pak uplatní síly léčení, které jsou jeho vrozenou součástí.*

Osamělý Vlk o tom pochyboval. Rány, které utržil v boji – nejnápadnější z nich byla ta, která se mu táhla po čele – byly stále na svém místě, navzdory tomu, jak usilovně si přál, aby zmizely. Pak jej však zalilo teplo – náhlý pocit jistoty, že přesně ví, co má dělat.

Ronan mrkl. Muž právě polykal hlt piva, které teď ale vyplivl zpátky do sklenice. Osamělý Vlk měl náhle čelo čisté a bez jediného škrábnutí.

Když ten ošklivý šrám mizel, cítil mladík lechtání a ovládla jej bezstarostnost a lehkomyšlnost. Pivo, které sotva ochutnal, nalil do džbánu a svou sklenici rozbil o hranu stolu. Téměř šíleně se zašklebil a vybral ten nejostřejší kus skla.

„Dobře se dívej, kamaráde,“ řekl napůl šeptem.

Přejel si srpkovitým střepem po hřbetu levého zápěstí a sledoval, jak z rány rychle prýští jasně červená krev. Ta bolest byla nádherná a, v tuto chvíli, nekonečně příjemná. Zakrvácený kus skla bezstarostně odhodil do vzdáleného rohu místnosti a zakryl si řeznou ránu dlaní pravé ruky. Cítil, jak mu z každého koutu těla směrem do poraněného místa proudí fyzické zdraví: jeho úsilí už nebylo vědomé, ale šlo spíše o něco, co se zrodilo z jeho nejhlubších instinktů. Zavřel oči a na tváři se mu objevil extatický úsměv: zažíval blahé pocity, kdy se okraje rozřezané kůže dokonale spojují dohromady.

Odtáhl pravou ruku a otevřel oči.

Kůže byla netknutá. Dokonce i modřina, kterou si udělal na zápěstí někdy během posledních několika dnů, zmizela. Hladký povrch kůže hyzdilo jen několik pih, ale když na ně podrážděně zamrkal, zmizely také.

Ronan si dolil ze džbánu do sklenice pivo až po okraj. „Zdá se,“ prohlásil nenuceně, „že jsi opravdu posledním z Kai.“ Tón jeho hlasu přešel do posměšku. „Ten *úplně* poslední.“

A v tu chvíli vtrhli do místnosti tři bandité a rozchechtali se. V očích Osamělého Vlka vzplála touha po krvi.

***

Vonotarovi vlály rozčuchané bílé vlasy ve větru a za hlavou měl rozechvělou stříbřitou plochu. Zlanbeast, na kterém seděl, mával v pravidelném rytmu svými ohromnými křídly a vezl ho vzduchem ohromující rychlostí. Za ním seděl nervózní Carag, giak, kterého vzdělával a kterého si „adoptoval“ jako společníka. Po obou stranách kolem nich letěly chomáče oblaků, které k němu dosahovaly svými úponky složenými z par a pak se vytrácely, když je vlny proudícího vzduchu provázející nárazy zlanbeastových křídel odnášely dozadu.

Čaroděj svíral své stařecké rty přitisknuté na mladistvě bílých zubech do tenoučké čárky. Ještě před několika dny byl silným, mladým mužem, jehož tvář odrážející sebevědomí a moc lemovaly kudrnaté černé vlasy a vousy. Pak mu ale Alyss věnovala dar stáří, připoutala ho k němu magickými pouty tak silnými, že se ho nedokázal zbavit ani svými nezměrnými magickými schopnostmi. Nyní byl odsouzen k tomu, aby zůstal starý po všechny ty stovky a tisíce let, které mu Naar na tomto světě měl dopřát. Jeho kdysi svalnatá záda byla zkroucená jako vršek ovčácké hole a jeho oči plné živých plamenů byly zapadlé hluboko do chorobně bělostné lebky. Kůži měl průsvitnou, takže to působilo, jako by se člověk díval na holé kosti.

Nebe všude kolem nich tvořilo modrý poklidný oceán oživený studenými vlnami příboje mraků.

Až na to, že tu nádhery kazila jedna nemilá věc – skvrna na dokonalé tváři nebe a jeho vlastní existenci.

Vedle něj, jen co by kamenem dohodil, letěl Temný pán Zagarna. Skvěle s ním držel krok a také on si osedlal ohromného císařského zlanbeasta. Obří modrá postava Temného pána, posetá na všech končetinách i trupu drápy podobnými trnům, byla pro Vonotara ztělesněním mnoha věcí, které byly na tomto světě v nepořádku. Nekromant toho z budoucnosti příliš mnoho neviděl – bylo to, jako by se díval zamlženým oknem na výjev, který potemněl při bouřce – cítil však, že již velmi brzy musí on nebo Zagarna zemřít. Věděl, že Temný pán zatím nemá v plánech ohledně jeho dalšího života jasno, a že musí udeřit dřív, než si je Zagarna nějak zdůvodní a začne jednat. Ale *kdy*?

Vonotar proklínal ten popud, který ho kdysi navedl, aby se s Temným pánem sbratřil v mysli. Nahlédl do hloubi Zagarnovy podstaty a zjistil, že tam, hluboko v srdci bytí Temné-

ho pána, kde se mělo nacházet sídlo jeho intelektu, byla jen nekonečná nicota – pohlcující černá propast tvořená hmotou duše Naara, boha Zla. Ten objev Vonotara vyděsil a současně jej naplnil určitou samolibostí: bylo až příliš jasné, že Zagarna nikdy nepochopil, že je pouhou loutkou ovládanou Naarovými rozmary. Teď se Vonotar chladně smál vlastní naivitě. Samotné zničení Zagarny by bylo dost obtížné, ale čaroděj se místo toho bude muset postavit také Naarovým přáním. Pokud ovšem...

pokud ovšem, samozřejmě, není Naarův zájem na přežití Zagarny jako bytosti výrazně omezen. Vonotar už dokázal s úspěchem použít triky a čáry k tomu, aby přesvědčil ostatních osmnáct Temných pánů, že byl jmenován jedním z nich a je jim všem s výjimkou Zagarny samotného nadřizen. Bylo by se mu to podařilo, kdyby neměl alespoň pasivní podporu boha Temnoty? Čím víc o tom přemýšlel, tím víc si říkal, jestli tomu bylo skutečně tak. Stejně tak bylo zvláštní, že Zagarna měl ten úskok teprve odhalit: bylo snad součástí Naarových intrik, aby to zůstalo tajemstvím? V takovém případě by to mohlo znamenat pouze to, že Naar spatřoval podporu svých cílů na Magnamundu jako nejpravděpodobnější, pokud se bude uskutečňovat skrze konání Vonotara – a na Zagarnu začal pohlížet jako na někoho, koho se lze zbavit – jako na něco, co už pro jeho požadavky nemá význam.

Vonotarovy spekulace přerušil průnik jakési zkoumavé myšlenky od Temného pána. Čaroděj zkontroloval, zda jsou všechny jeho tajné mentální bariéry na svém místě, a vpustil myšlenku do své mysli.

Á, čaroději, konečně si se mnou ráčíš promluvit!

Myšlenka byla sarkastická. Vonotar se zahleděl na svého společníka. Zagarnova dolní ústa s tesáky, která měl uprostřed břicha, slintala nekonečným hněvem; drobné plivance

odnášel do dálky řezavý vítr. Čaroděj pořádně neviděl skrz helmu, kterou měl Temný pán na hlavě, aby uchránil to, co mu doputuje do plic, od vzduchu Magnamundu, ale velmi dobře si dokázal představit, že i Zagarnova horní ústa jsou zkroucená do hněvivého uzlu.

Bratře, pomyslel si čaroděj smířlivě, Přemýšlel jsem o způsobech, jak bychom mohli své dobývání uspišit. Odpusť mi tu nepozornost.

Řečičky a nesmysly! Víím, že přede mnou části své mysli uzamykáš. Rychle se blíží chvíle, kdy budeš muset zemřít, ale já ti dovolím žít o trošku déle, jen do té doby, kdy mě přestaneš přesvědčovat, že tvá další existence nějak pomáhá mé věci.

Jakýsi vyděšený pták jim uhnul z cesty.

A když už je o tom řeč, pokračoval Zagarna, moje trpělivost, která je opravdu značná, se už trochu napíná.

Skutečně, můj pane?

Skutečně.

Zagarna bezděčně jednou ze svých rukou opatřených rohy přetáhl bičem zvíře, na kterém seděl, a zanechal v jeho houževnatém, šedozeleném těle hluboké rýhy, až z rány tryskaly krůpěje choré zelené krve, které odnášel vítr. Zvíře zavrčelo bolestí, ale nevynechalo ani jediný úder křídly. *Navzdory všem tvým čárům a kouzlům ti nicotní smrtelníci z Holmgardu stále vzdorují mým armádám. Samozřejmě, že si je postupem času podmaníme a poslední kameny ze zdí jejich měst rozdupeme na prach, oni však mezitím masakrují mé zplozence.*

Tam, odkud zplozenci přišli, je jich habaděj, odušil Vonnotar suše.

O to nejde, čaroději! Toran jsme během pár hodin zcela vyhladili a sotva nějaký kraan utrpěl nějakou škodu. Klášter Kai byl pro nás překážkou ještě menší. Dobyli jsme skoro celý Sommerlund a ztratili přitom jen pár stovek giaků.

To byla, jak oba věděli, lež: někteří Sommerlund'ané se zorganizovali do pozoruhodně funkčních jednotek odporu a krveprolití na obou stranách bylo značné. Vonotar nicméně chápal, kam Temný pán míří.

Nemůžeme očekávat, že nám všechno půjde snadno, Zagarno, pomyslel si konejšivě.

Ticho, ty blázne! Divokost té myšlenky málem pronikla Vonotarovými vnitřními mentálními zábranami. V jeho mysli na chvíli zavládl pocit, jako by ji někdo sežehl hořící pochodní. Rychle začal znovu stavět své mentální obrany.

Nemůžeš prostě jen zamávat rukama, čaroději, který tvrdíš, že jsi tak mocný, tak, aby každý muž, žena a dítě v Holmgardu padli mrtví k zemi? Nemůžeš vyzvat kouzla Nadziraním i tu svou jalovou levorukou magii, a proměnit jejich zbraně v motýly, nebo něco takového? Všem nám říkáš, že jsi skoro všemocný, a přece... a přece...

Zagarna udělal pár znechucených gest. Teď kroužili nad Holmgardem a do všech stran, kam viděli, se táhla opevnění útočníků, vlny bojujících tvorů, kteří vedou bitvy kolem ohromných městských hradeb, a rychle se šířící oheň z tisíce požárů. Slyšeli křik umírajících a vítězoslavný řev triumfujících.

Pod nimi se snášeli a kroužili kraani a občas i zlanbeasti, kteří se vrhali na stále vzdorující Sommerlund'aný, chytali je a při svém krvežíznivém počínání vydávali krákové skřeky.

A přece, dodal Vonotar, stále nemohu využít magii k tomu, abych toto město srazil na kolena.

Přesně tak. A já nevím, proč. Nevysvětlíš mi, proč! Jen si mumláš to svoje abrakadabra, což by každé normální bytosti stačilo k tomu, aby zapochybovala o tom, zda může věřit svým očím a uším. Řekni mi to teď, jasně a srozumitelně, jinak pocítíš dýky mého hněvu!

Vonotar uvažoval, kolik by toho mohl Temnému pánovi říct a kolik by si měl i nadále nechat pro sebe. Zagarna věděl, že Vonotarovy magické schopnosti jsou nesmírné, jejich přesný rozsah však neznal. A byla to informace, kterou mu Vonotar neměl zájem prozradit. Dokud si Zagarna nebyl zcela jistý, jak mocný Vonotar je, zůstával Temný pán – i přes všechnu svou zuřivost a výhrůžky – pod kontrolou, protože se až příliš obával sil, kterým Vonotar může nebo nemůže poroučet, aby je použil přímo proti němu. Stačilo by však Zagarnovi ukázat čarodějovy slabiny a při první příležitosti nebo v prvním návalu hněvu by je Temný pán využil k tomu, aby čaroděje zničil tak, jako už předtím zničil tolik jiných bytostí. O tom si Vonotar nedělal žádné iluze. Prozatím Zagarnovi prozradil jen to, co mu prozradit chtěl – byla to však hra na kočku a na myš a nedala se hrát věčně.

Temný pane, pomyslel si Vonotar zdráhavě, slyšel jsi mě mluvit o bytosti jménem Alyss.

Alyss! Alyss! Z chuti toho jména se mi v hlavě dělá špatně! Neštovice na samotné její zplození!

Přesně tak, můj pane, přesně tak. Vonotar si představil, že má na jazyku chuť medu, a kousek toho vjemu nechal proniknout do myšlenek, které Zagarnovi poslal. *Ale jakkoli může být třikrát prokletá, i přesto ovládá schopnosti, které jsou přinejmenším tak velké jako ty moje. A právě nyní tyto schopnosti využívá k tomu, aby chránila Holmgard před mimořádnými dopady magického útoku, který jsem proti němu namířil.*

Pcha! Ať její duši naloží do octa a ať ji Naarova žluč vysuší na troud!

Přesně tak, Zagarno, pomyslel si Vonotar, a líně se pokusil vytvořit v mysli obraz osudu, který Temný pán Alyss přál – nepodařilo se mu to. Pravdou však je, že dokáže, alespoň na chvíli, podpořit chabou ochranu vybudovanou smrtelníky.

Nedokáže ji udržet věčně – a vlastně ani nijak dlouho – ale v tuto chvíli musíme mít trpělivost a čekat, až přijde den, kdy se její odpor konečně zhroutí.

Zagarna byl chvíli zticha a čekal, až jeho mozek tuto nepoživatelnou skutečnost stráví. V jeho blízkosti proletěl kraan a on mu z okřídlených zad strhl jezdce. Giak jednou zařval, když mu Temný pán odtrhával nohu, a zbytek těla zahodil pryč, takže se řítíl stále rychleji k zemi a tělo se během pár sekund proměnilo v pouhou miniaturní skvrnku daleko pod nimi. Kýtu si Zagarna dychtivě nacpal do úst na bříše.

Vonotar odvrátil zrak. Jeho mysl rychle přivykla tomu, že si někdo vychutnává barbarství, ale stále zůstávala do jisté míry zhýčkaná. Z pohledu na to, jak se Zagarna nenasytně cpe, se mu dělalo zle.

Neexistuje nějaký způsob, čaroději, řekla mysl Temného pána, jak bychom mohli... věci trochu urychlit?

Myslím, že by mohl.

Tak mi řekni jaký, ty hňupe! Řekni mi to!

Jde o toho chlapce...

Chlapce? Jakého chlapce? Na světě je plno chlapců! Ne tak plno, jako jich bylo ještě před pár dny, pravda, ale...

Jde o toho chlapce, který nám unikl, když jsme zničili klášter Kai – toho, o kterém jsem si chvíli myslel, že se mi ho podařilo zabít.

Chlapce jsem nikdy neměl moc rád, pomyslel si Zagarna. I na jídlo jsou bez chuti. Přesto nechápu, jak by tenhle spratek mohl nadělat tolik škody. Pokud ani ti nejschopnější Kai nedokázali odolat naší síle, jak by nám mohl stát v cestě tenhle nadutý školák?

Přesně tak, můj bystrý pane. Vonotar si v pravý čas vzpomněl, že sarkasmus musí skrýt: hranice toho, co Zagarna pokládal za jeho neposlušnost, nebyly nijak pevně vytyčeny, ale

přesto existovaly. Nesmí jednat zbrkle. *Chlapec samotný je prakticky bezmocný.*

Proč se o něm tedy zmiňuješ? Pokoušíš se odvést mou pozornost od toho, jak žalostně se ti nepodařilo zničit tu sommerlundskou chásku tam dole?

Vonotar vyslal mentální zachechtání. *Vůbec ne! Jak bych si mohl dovolit poměřovat vlastní chabý důvtip s tvým pronikavým intelektem, můj pane? Zabodl si nehet do zápěstí, aby si připomněl, že s přehnanou ironií se musí mít na pozoru; díky Naarovi, že byl vůči ní Temný pán hluchý. Ten chlapec je však v něčem zásadní. Víš, Alyss věří, že na něm záleží všechno, pokud jde o odpor Sommerlund'anů. Vidí ho, jak vede lidi k vítězství. Je to její falešná představa, samozřejmě, ale je o tom přesvědčená. Dokud bude ten chlapec naživu, bude se ona dál marně snažit bojovat proti mé nadřazené moci.*

A kdyby byl ten chlapec mrtvý...?

Přesně, jsi moudrý. Myslím, že by se Alyss s velkou pravděpodobností podřídila tomu, co je nevyhnutelné.

Pak je ovšem zřejmé, co dělat dál! Zabít toho kluka – a co nejdříve! Ujmi se příprav, čaroději. Mohu ti snad svěřit tak jednoduchý úkol, jako je tehle?

Nemusí to být tak úplně...

Ticho! Máš to ve svých rukou, čaroději! Dohlédni, aby ten kluk zemřel – je mi jedno jak, nebo kde, jen když to bude brzy. Už mě unavuje, jak mi Ulnar a ta jeho cháska pořád kazí plány!

Ano, můj pane. Myšlenku provázel nápadný nádech naprosté podřízenosti.

A, pomyslel si Temný pán, mezitím musím vybojovat jednu bitvu.

Zamával svou velkou modrou rukou v odmítavém gestu a ve slunci se zaleskly zlověstné hroty jeho mnoha rohů a drá-

pů. Stiskl mezi koleny boky zlanbeasta, na kterém seděl. Tvor začal poslušně kroužením klesat dolů směrem na pláň, kde stály šedohnědé stany hord Temnoty.

Přípravy, pomyslel si Vonotar a myšlenku poslal velmi přibližně směrem tam, kde mizel Zagarna, mám už pevně v rukou, ty křupane. Myslíš, že bych snad čekal, až mě ta tvá pomalá hlava dožene v myšlení? Pokud ten chlapec ještě není mrtvý, tak velmi brzy bude. A možná už někdy brzy ti o tom povím. Ale ne hned. Ne, hned ne – dokud... dokud nepřijde čas...

Dovolil si jednou se praskavě a hlasitě zasmát a oči mu zažhnuly barvami od rudé až po radostně pronikavou modř. Zatleskal rukama seschlýma jako troud a už sami s Caragem stáli v ohromném opevněném městě Kaagu.

***

Když kolem Osamělého Vlka hněvivě zasvištěla čepel zahnuté šavle zbývajícího vraha, předstíral, že uhýbá na pravou stranu. Jeho dýka byla v porovnání s vražednou zbraní směšně malá, ale nezbylo mu nic jiného, nač by se mohl spoléhat.

Napůl zakopl o jakési úlomky skla a do šílenství jeho myslí pronikla jakási myšlenka.

Znovu instinktivně uskočil před šavlí a při tomtéž pohybu se zastavil a zvedl velký kus pивní sklenice, kterou předtím rozbil. Držel v ruce ucho a zhruba třetinu původní sklenice. Okraje byly zlověstně ostré. Teď jen stěží viděl na svého protivníka, protože ve vzteku měl rudě před očima, ale jakási jeho chladná a nezaujatá součást poznamenala, že se chystá znovu zabíjet. Byl přece jen vlk, a co jiného by měl vlk dělat, než zabíjet?

Když se skokem vrhal za jednu z nízkých hospodských lavic, spatřil obraz Qinefer, jak se povzbudivě usmívá. Ten

pohled ho na chvíli zmátl, ale pak se hned vrátil zpátky do reality.

Jeho protivník stále postupoval vpřed, na tváři samolibý výraz v očekávání vraždy.

Osamělý Vlk vrhl těžký kus skla se strašlivou přesností.

Nejostřejší hrana zasáhla zloducha přímo do pravého oka, ze kterého se prudce vyvalil rosol smísený s krví.

Muž zařval, upustil šavli a prudce si zakryl tvář rukama.

Osamělý Vlk, který přitom sám k sobě cítil strašný odpor, skočil dopředu a bodal opakovaně dýkou vraha do břicha a do slabin a liboval si přitom v pohledu na prýstící krev. Bylo to, jako by se byl zrodil k zabíjení.

Až na to, že se k němu nezrodil. Moudrost Kai učila, že násilí se má používat pouze, když je to nutné, a že když je to jen trochu možné, měly by být životy smrtelných nepřátel ušetřeny. Osamělý Vlk zadržel dýku na půl cesty ve vzduchu, právě když se chystal do nepřítele, který se hroutil k zemi, znovu bodnout. Když mu muž klesal mrtvý k nohám, očekával, že jej zaplaví pocit viny, místo toho se však dostavila jiná a divoce nemístná emoce: naléhavé rozpaky. Díky Ishir, že ho teď nemůže vidět Bouřný Jestřáb...

Ještě však bylo třeba vypořádat se s Ronanem.

Osamělý Vlk se horečnatě rozhlížel po místnosti, ale ta krysa, která si říkala Ronan, během závěrečné šarvátky někam zmizela. Jediný člověk, který se tu hýbal, byl roztřesený tlustý hostinský s ústy hrůzou roztaženými doširoka, když sledoval ten chaos a ohledával mrtvé. Velká bílá zástěra se na něm třásla.

„Nikdy bych si nepomyslel...“ řekl. Z očí mu kanuly slzy.

„Ani já ne,“ řekl Osamělý Vlk úsečně a shlédl dolů na krev, kterou měl potřísněnou přední stranu tuniky. „Neobviňuj se, dobrý muži. Já ti rozhodně žádnou vinu nedávám. Kdo

by mohl čekat, že hospodský pozná povahu nějaké mršiny, které dovolil popíjet ve své krčmě?“

Zatímco mluvil, rychle prohledával mrtvoly zabijáků, které právě pobil. Hospodský byl příliš zaražený na to, aby nějak zasahoval, a jen se díval, láteřil a bručel při pohledu na ten zmatek, ztropený v hospodě, kterou – jak nepřiliš souvisle drmolil – budoval s plným nasazením už od doby, kdy byl ještě chlapec...

Aniž by Osamělý Vlk pocítil nějakou vinu, ujal se několika mincí, které našel zabijákům po kapsách – kdo ví, kdy mu nějaké peníze navíc můžou přijít vhod? Meč vrátil zpátky do pochvy a sekeru za opasek. Okázale ignoroval hostinského, který v šoku stále brebentil nějaké nesmysly. Ačkoli si uvědomoval, že je ta myšlenka ohavná, líbilo se mu uvažovat bezohledně, navzdory tomu, co řekl: že každý, kdo provozuje tak pochybný podnik, jako je tento, si plně zaslouží, čeho se mu dostalo, a že se do toho počítá i občasný příděl nepěkným způsobem zabitých vrahů, kterých je třeba se zbavit.

Osamělý Vlk si všiml, že ty tři mrtvoly mají společnou jednu věc: tetování na levém zápěstí. Ve všech případech se jednalo o obrázek jedovatého hada s jazykem kmitajícím dopředu a výraznými ostrými zuby, připraveného k útoku. Mohlo se jednoduše jednat o znak nějakého gangu pobudů z doků, záhy byl ale přesvědčený o tom, že ten znak znamená ještě něco víc. Tomu muži, který si říkal Ronan, se během pár hodin od chvíle, kdy byl Osamělý Vlk pověřen králem, aby získal zpět Sommerswerd, nějak podařilo dát dohromady bandu cvičených zabijáků. Byl si jistý, že ti muži, všichni čtyři, nějak sloužili Temným pánům. To, že lidské bytosti dokážou takovým způsobem zrazovat svůj vlastní druh, pro něj bylo hluboce skličující, ale uvědomoval si, že v těch částech společnosti, kde je jediným cílem hmotný prospěch – a tak tomu

podle všeho bylo i v této zločinem prolezlé oblasti Holmgardu – udělají lidé pro zisk doslova cokoli. Zrada a vražda patří mezi nejmenší zločiny, které tu přicházejí v úvahu.

A kdo ho zradil? Znovu si vzpomněl, jak bryskně jednali kapitán D'Val i vozka; na vině mohl být každý z nich, zejména velitel, který byl u toho, když mu král dával pokyny týkající se výpravy. Pak si Osamělý Vlk vzpomněl na helghasta, který se včera odpoledne vydával za lidského vojáka, aby jej zavedl do města Holmgardu, a který jej hned poté opustil. Je možné, že on a D'Val byli spolčení? Nejspíš byl i samotný D'Val pouhým přeludem, helghastem, který se objevil v lidské podobě?

Uvědomoval si, že takové spekulace k ničemu nevedou. Ať se to stalo jakkoli, někdo dal silám Temnoty zprávu, že se vydal na cesty, aby přinesl zbraň, která by mohla způsobit jejich zkázu. Nepřátelé Sommerlundu si teď navíc byli až příliš dobře vědomí, kým je. Kdo nebo co tu informaci přineslo, nebylo podstatné. Prioritou bylo, aby se dostal na palubu *Zeleného žezla*; snad při návratu do Holmgardu by mohl toho zrádce najít a postarat se, aby byl vydán na milost a nemilost u dvora krále Ulnara – a Osamělý Vlk měl podezření, že této milosti by se mu dostalo pozoruhodně málo.

„Dá se odtud dostat ještě jinudy?“ vyštěkl na hospodského.

Muž sotva popadal dech, aby mu dokázal odpovědět. Vydal ještě pár dalších nesmyslných hrdelních zvuků a ukázal na jakési dveře vzadu.

„Buď si absolutně jist, občane,“ pravil Osamělý Vlk důrazně, „tak jist, jako by na tom závisela svatost všech bohů, kterým jsi kdy obětoval, že mě nezradíš.“ Výrazným gestem ukázal na těla tří zabijáků.

Hospodský pokýval hlavou tak dychtivě, že se zdálo, že by mu snad mohla odpadnout od krku. Na tváři se mu objevil

odporný škleb. Osamělý Vlk z toho naprosto jasně vyrozuměl, že ne, pro nic na světě se žádná zrada konat nebude, a že on, hospodský, by přísahal při životě své drahé a milované babičky, že je tomu skutečně tak a že... Osamělého Vlka už ale prostě nudilo se na něj dívat, a proto odešel.

Zadní dveře vedly na schodiště. Osamělý Vlk zvedl obočí, když dole na schodech uviděl ležet ještě jednu mrtvolu. Hospoda U Veselých mohla jen stěží dostat méně vhodné jméno, usoudil. Aby se chránil, držel před sebou sekeru a pozorně naslouchal každému sebemenšímu zvuku, který by znamenal nebezpečí, a opatrně se blížil k roztaženému tělu.

Mrtvý muž měl na sobě námořnický oděv a Osamělý Vlk si okamžitě domyslel, že tohle je skutečný Ronan, opravdový důstojník ze *Zeleného žezla*. Cestou na setkání s Osamělým Vlkem ho museli napadnout ti čtyři zrádci a rychle jej připravit o život. Zabila jej jediná rána dýkou do srdce: jeho smrt musela být tichá a milosrdně rychlá.

Osamělý Vlk se znovu ptal sám sebe: Kdo to mohl být, kdo jej prozradil nepříteli?

A znovu nenacházel na svou otázku žádnou určitou odpověď.

S pocitem znechucení se kousl do spodního rtu, opatrně překročil tělo povalené na schodech a rozrazil dveře vedoucí z hospody.